

РЕШЕНИЕ

№ 14333

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **13386** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Г. Т., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. партер срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2142072 от 23.10.2025 г., издадена от М. Г. П. на длъжност старши полицаи към СДВР, 04 РУ, с която на основание чл. на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП на последната е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че обжалваната заповед не е издадена от териториално компетентен орган. Излагат се доводи във връзка с нарушения по повод издадения АУАН. За извършеното нарушение от страна на административния орган били издадени три броя ЗППАМ, което представлявало грубо нарушение на принципа за недопускане на двойно наказание *non bis in idem*, приложим и в административното правораздаване. Заповедта се явявала немотивирана, като липсва неин задължителен реквизит по чл. 59, ал. 2, т. 4 - фактически и правни основания за издаване на административния акт. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли оспореният акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендират се разноси по делото, съобразно представен списък.

Ответната страна, редовно призован, се представлява от юрк. А. която изразява становище за

неоснователност на жалбата по развити в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разности. Прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2142072 от 23.10.2025 г., издадена от М. Г. П. на длъжност старши полицаи към СДВР, 04 РУ, на основание чл. на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП на Д. Г. Т., в качеството ѝ на собственик и водач на МПС Х. Ц. с рег. № 0447 МК е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Д. Г. Т., при управлението на собствения си л.а „Х. Ц.“ с рег. № 0447 МК в [населено място] по бул. Ч. връх е спрял за проверка и след извършена такава било установено, че водачът управлявал л.а след употреба на алкохол, установено с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 фабричен номер № А. – 0036 с проба № 00537, с резултат 1,06 промила в издишания от водача въздух. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 299091 – за ВМА.

В издадения АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС е възражено че „отказва да бъде тестване за наркотици поради приемане на тежки медикаменти“.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповед № 5173-12086 от 14.10.2025 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от държавните служители в отдел ПП при СДВР, полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, какъвто служител е и М. Г. П. на длъжност старши полицаи към СДВР, 04 РУ, издател на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган

е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „б“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Действието на принудителната административна мярка се прекратява, когато превозното средство е конфискувано или отнето в полза на държавата П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателката Д. Г. Т..

В конкретния случай, доводи на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е управлявала МПС след употреба с наличие на концентрация на алкохол в кръвта.

В настоящия случай е налице необходима материалноправна предпоставка за налагане на мярката, а именно установено по надлежен ред управление на МПС при концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно с отчетен резултат 1,06 промила концентрация на алкохол в издишания въздух.

В настоящото производството не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. Ако лицето действително при управлението на МПС не е било под въздействието на алкохол е следвало при издадения му талон за медицинско изследване № 299091 да посети ВМА за даване на кръвна проба, резултатът от която да опровергае констатациите при извършената от страна на административния орган проверка. Такива доказателства не са ангажирани по делото.

Неоснователен е релевириания от страна на жалбоподателя довод, че е нарушен принципа за недопускане на двойно наказание, тъй като ПАМ по правило не е наказание. Същата цели предотвратяване, преустановяване на нарушения или същата има превантивен, обезпечителен или преустановителен характер, а не репесивен такъв. Забраната за повторно наказание по чл.17 от

ЗАНН се отнася за повторно наказание за същото административно нарушение.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на Д. Г. Т. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 51.12 евро.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. Т., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. партер срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2142072 от 23.10.2025 г., издадена от М. Г. П. на длъжност старши полицаи към 04 РУ, СДВР.

ОСЪЖДА Д. Г. Т., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. партер да заплати на СДВР разноски в размер на 51.12 евро, за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ:

